

[H. P. Hansen.]

Forslag, og om det, som nu indstilles her, vil jeg da straks sige, at det maaske afviger noget fra det Forslag, vi enedes om, idet Erhvervsskatten, efter at vi har afsluttet vore Beregninger, er taget med. Nogen stor Forskel vil det dog neppe kunne gøre. Men det er givet, at nogle Kommuner vil faa en betydelig Merudgift, og det gælder navnlig de sønderjydske Kommuner, som aldrig har benyttet de danske Love i den Udstrækning som de øvrige Kommuner her i Landet, og de vil derfor til at begynde med faa en forøget Udgift. De vestjydske Amtskommuner vil faa en betydelig Lettelse, medens de mere velhavende Amters som Maribo, nogle af de fynske Amtskommuner og enkelte andre Amtskommuner vil faa en forøget Udgift. At Frederiksberg og Gentofte ogsaa vil faa en Udgift til Fordel for Københavns Kommune ligger i Sagens Natur, idet de er mere velhavende end København, men det vil sikkert ikke møde Modstand fra disse Kommuners Side.

Udvalget foreslog at stille de 1½ Mill. Kr., der nu udbetales i Henhold til Loven af 1903, til Raadighed, saaledes at de Kommuner, der fik en stærkt forøget Udgift, kunde faa nogen Erstatning, og efter at Regeringen har foreslaaet, at Staten ikke overtager alle Udgifterne straks, har Regeringen foreslaaet, at der foruden disse 1½ Mill. Kr. yderligere stilles 1½ Mill. Kr. til Raadighed, saaledes at der bliver 3 Mill. Kr. at fordele til disse Kommuner. Jeg haaber, at det i nogen Grad vil opveje den Merudgift, som disse Kommuner faar, selv om det ikke er i Stand til at dække det fuldt og helt.

Hos enkelte Medlemmer af det raadgivende Udvalg var der stærke Ønsker om at dele Landet i forskellige Refusionsforbund, Købstæderne for sig og Landkommunerne for sig og mange andre Inddelinger. Jeg tror, vi havde i alt en halv Snes Forslag til Undersøgelse; men vi standsede ved dette Forslag som det, vi mente laa Retfærdigheden nærmest, og det, som vilde komme til at virke paa den mest forsvarlige Maade.

Spørgsmaalet er: Har vi saa Raad til at gennemføre disse Lovforslag? Det konservative Folkepartis Forslag medfører meget betydelige Udgifter, men efter den stærke Kritik, som flere ærede Talere har rettet mod dette Forslag, ikke mindst det ærede Medlem Hr. Krag, tror jeg, at man kan betegne dette Forslag som et Genfærd, der aldrig faar Kød og Blod, og jeg maa sige, at vi

for vort Vedkommende absolut ikke kan tiltræde dette Forslag. Med Hensyn til de fire andre Forslag rejser det Spørgsmaal sig: Har vi Raad til at gennemføre denne Reform?

Den samlede Merudgift er anslaaet til ca. 20 Mill. Kr. om Aaret alt i alt, og den samlede Merudgift for Stat og Kommune til en 10—12 Mill. Kr. foruden en halv Snes Millioner Kroners Udgift ved Overgangsbestemmelserne. Hertil maa naturligvis føjes andre Udgifter ved Overgangen, til Forandring eller Opførelse af Hjem og Anstalter o. s. v., men det vil ikke blive saa overordentlig store Beløb. Det vil sikkert ogsaa medføre, at der i den Tid, der følger efter, vil blive Muligheder for Besparelse paa visse Omraader. Et Par Millioner Kroner mere eller mindre paa dette Forslag lader sig naturligvis ikke udregne, men naar det tages i Betragtning, hvilke Beløb der i Forvejen udbetales, kan det heller ikke siges at være afskrækkende.

Jeg tror, det er en nødvendig Forbedring af vor sociale Forsorg, som her er foreslaaet, og i Forhold til Landets økonomiske Forhold finder jeg ogsaa, det er en fuldt forsvarlig Ordning. Spørgsmaalet er kun, om vi har Villien til at gennemføre det — at vi har Evnen dertil, tvivler jeg ikke om.

Naar jeg siger „har Villien“, maa jeg oplæse lidt mere af den Tale, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har holdt i 1888. Han slutter nemlig med at sige:

„Naar Sagen dog ikke er bleven gennemført, ja, ikke nogen Sinde, saa vidt mig bekendt, er kommen blot til en foreløbig Afslutning, saa at vi klart og bestemt have faaet alle Siders Stilling udtrykt, saa ligger det i en vis Uldenhed, som er hos os herinde, naar vi behandle den Slags Sager, i en vis Mangel paa den Varme og Glød, som skulde være over Behandlingen, og ikke mindst i Sager som denne, hvor det gælder om Livs- og Æresspørgsmaal for mange Mennesker. Jeg vil haabe, at denne underlige Lunkenhed i alt Fald i Aar maatte forsvinde, saa at vi kunde faae Klarhed over denne Sag.“

Det er 42 Aar, siden det ærede Medlem talte saaledes. Jeg vil slutte med at sige, at jeg fuldt ud deler det ærede Medlems Ønske om, at der nu her i det høje Ting maa være en saadan Varme og Glød, en saadan Iver efter at behandle denne Sag, at det lykkes at gennemføre den helt og fuldt, og paa mit Partis Vegne tilsiger jeg vor Medvirkning til dette Lovforslags Gen-